

Landsforvisning, eller i hvert Fald kan det føre til, at disse Menneſter, der have levet her i en meget lang Narværelse og maaffe ernæret sig ſtilkkelig og ærlig med Undtagelſe af, at de en enkelt Gang have ſaaet Sygehjælp til Røne eller Børn eller maaffe til dem ſelv, naar de blive 60 Nar gamle, ikke kunne ſaa det Gode, ſom er indført for et Par Nar ſiden, nemlig Alderdomsunderſtøttelſe. Dette gælder f. Eks. det Nummer, den ærede Ordſfører ſærlig dvælede ved — jeg synes, at den ærede Ordſførers gode Hjerte var i Færd med at løbe af med hans Princippet — nemlig Nr. 217; min ærede Sidemand fremhævede, ogſaa dette Tilfælde. Den paagældende har været her i Landet i 43 Nar; han er 74 Nar gammel, og har, efter at han har fyldt ſit 60de Nar — jeg beider bemærket: efter at han har fyldt ſit 60de Nar — ſaaet nogen Sygehjælp. Dette vilde jo ikke i mindſte Maade affære ham fra at komme ind under Alderdomsforſørgelſesloven, naar Betingelſerne i øvrigt være til Stede. Men naar man nægter ham Indfødsret, vil Forholdet formodentlig være det, at naar denne gamle 74—75 aarige Mand kommer og trænger til Sygehjælp, bliver han henviſt til Fattigvæſenet med de deraf flydende Virkninger, og han vil ikke kunne ſaa Udgang til Alderdomsunderſtøttelſe. Jeg kan derfor, naar jeg ſer paa de enkelte Tilfælde, det ærede Udvalg vil ſkyde ud, ikke ganſke tiltræde den Røs, den ærede Ordſfører tilbødte ſig ſelv og ſine Kolleger i Udvalget for Humanitet og Liberalitet; jeg synes, at den højtærede Indenrigsminiſter er langt mere human og liberal, og jeg vil haabe, at han vil faſtholde ſit eget Forſlag og ikke lade ſig lede bort fra de humane Følelſer, hvormed han har jet paa diſe Perſoner, ved den Stilling, det ærede Udvalg har indtaget. Naar vi ſulle ſe paa de fire, ſom Udvalget nægter Indfødsret af Henſyn til, at de have ſaaet nogen Sygehjælp, ſaa tillader jeg mig at ſpørge den ærede Ordſfører, om det med Henſyn til diſe fire er blevet konſtatet for Udvalget, at den Sygehjælp de have ſaaet, ikke er af den Art, ſom efter de nugældende Love, navnlig den ny Fattiglov, ikke betragtes ſom Fattigunderſtøttelſe, thi hvis det er ſaaledes, hvis det blot var fri Læge f. Eks. eller Sygehjælp i en Epidem, kort ſagt Sygehjælp, der ikke betragtes ſom Fattigunderſtøttelſe, synes jeg ikke, at man kan lægge Vægt paa den Omſtændighed, at vedkommende i en ſnæver Bending, under ulykkelige Forhold har ſaaet lidt Sygehjælp af det offentlige. Men jeg vil tillade mig at ſpørge det ærede Udvalg: naar det nu vil ſtaa det faſt, at den Omſtændighed, at en

Perſon har ſaaet offentlig Hjælp, ſkal betragtes ſom en Hindring for at ſaa Indfødsret, hvorfor har det ſaa ladet Nr. 104 paſſere? Sa, der vil maaffe den ærede Ordſfører ſige, at det er en Vægt, ſom for 14 Nar ſiden. . . . . naa, jeg beider undſkyld, jeg tager nok fejl. Alſaa ſer jeg paa Nr. 104, ønsker jeg at høre af den ærede Ordſfører, hvorfor denne Perſon ſkal paſſere, naar ikke de andre Numre kunne paſſere. Jeg kan ikke i Øjeblikket finde nogen ſærlig Grund dertil. Jeg beider ogſaa den ærede Ordſfører forklare, hvorfor Nr. 316 ſkal have Lov til at paſſere. Han har ikke alene ſaaet Sygehjælp, men han har ligeſrem ſaaet Fattighjælp; alligevel ſaar han Lov at paſſere, medens derimod de andre ikke ſaa Lov dertil. Det er meget godt med et Skøn, men vi vilde meget gerne have tilſtrækkelige Grunde og Oplyſninger, for at vi ogſaa kunne deltage i dette Skøn. Det er ikke det ærede Udvalgs ubelukkende Skøn, det kommer an paa, vi andre have Krav paa at ſaa ſaadanne Oplyſninger, der kunne ſætte os i Stand til ogſaa at ſkønne.

Hvad angaar de øvrige 15, med Henſyn til hvilke det ærede Udvalg har ladet ſig lede af denne 12 Mars Grænſe, ſom i Virkeligheden intetſteds hører hjemme, da har det ærede Udvalg gjort en temmelig vidtgaaende Undtagelſe deraf, idet alle de Perſoner, ſom ere fødte i Slesvig — om det er i det danſke eller tyſke Slesvig, har jeg ikke nærmere underſøgt — ikke ſkulle komme ind under denne 12 Mars Grænſe. Jeg har ikke noget derimod, jeg fremhæver blot, at det ſer underligt ud uden videre at gøre Forſtel med Henſyn til Fødeſted. Dernæſt naar det nu ſkal være Reglen, at vedkommende ſkal have opholdt ſig 12 Nar i Landet — og det lader til, at det ſkal være 12 Nar inden den Tid, Loven forelægges af Miniſteren, og ikke inden Loven vedtages af Rigsdagen — vil jo derved bevirkes, at der er adſkillige af dem, jeg nævnte før, om hvilke det ærede Udvalg i dette Øjeblik ikke ved, om de have været her i 12 Nar i Landet, men ſaa ſpørger jeg da den ærede Ordſfører: Hvorfor ſaa da Nr. 40 og Nr. 85 Lov til at paſſere? Nr. 40 ſom ind i 1884. Der er adſkillige af dem, ſom det ærede Udvalg ikke vil lade paſſere, ſom ere komne her ind i 1881 og alſaa have været her 3 Nar længere; Nr. 40 er en ung Mand, kun en Snes Nar gammel, har hverken Røne eller Børn her i Landet. Snart synes man at lægge Vægt paa ſom et gunſtigt Moment, at vedkommende har en Røne, navnlig en danſk Røne, og jo flere Børn han har, des mere kvalificeret er han til at ſaa Indfødsret, og